

“วัยรุ่นไมุ่่นวายถ้า..”

บุญครอง ปิฎกานนท์

พระคริสตธรรมประทีป ปีที่ 39 ฉบับที่ 201 มีนาคม – เมษายน 1988

“วัยรุ่น” ตามความหมายที่ถูกต้องคือ ผู้ที่มีอายุอยู่ในระหว่าง 13 – 19 ปี

เมื่อพูดถึงวัยรุ่น ทำให้ผมนึกถึงเรื่องราวในพระคัมภีร์ที่บันทึกถึงครอบครัวหนึ่ง ซึ่งเราคริสเตียนทั้งหลายรู้จักดีนั่นคือครอบครัวของ “เจสซี”

เจสซีมีลูกทั้งหมด 8 คน คนสุดท้ายชื่อ “ดาวิด” ในเวลาเดียวกัน พระคัมภีร์ก็บันทึกถึงอีกครอบครัวหนึ่งคือครอบครัวของกษัตริย์ซาอูล พระองค์ทรงมีราชโอรสนามว่า “โยนาธาน”

เรื่องราวนี้เริ่มต้นใน 1 ซามูเอล บทที่ 16 – 21 เป็นระยะเวลาที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนกษัตริย์ปกครองอิสราเอล กล่าวคือ ซาอูลเป็นกษัตริย์ที่ใช้ไม่ได้ พระเจ้าต้องการถอดซาอูลออกจากบัลลังก์ จึงใช้ผู้เผยพระวจนะซามูเอลให้ไปที่บ้านของเจสซี เพื่อจะเจิมเด็กวัยรุ่นชื่อดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

เมื่อซามูเอลไปถึงบ้านของเจสซีแล้วก็ได้เรียกพวกลูก ๆ ตั้งแต่คนหัวปีลงมาให้เดินผ่านหน้าไป ซามูเอลรู้สึกว้าวุ่นใจว่า ไม่ใช่บุคคลที่พระเจ้าทรงเลือก เมื่อลูกชายของเจสซีเดินผ่านไป 7 คน ซามูเอลจึงถามว่า “บุตรชายของท่านมีเท่านี้หรือ?”

เจสซีตอบว่า “ยังมีอีกคนหนึ่ง กำลังเลี้ยงแกะอยู่กลางทุ่งนา”

ซามูเอลจึงว่า “จงใช้คนให้ไปตามเขามา เราจะไม่นั่งจนกว่าเขาจะมาถึง” เมื่อดาวิดเดินทางกลับมาถึงบ้าน ซามูเอลก็รู้ทันทีว่า คนนี้แหละที่พระเจ้าทรงเลือกให้เป็นกษัตริย์ปกครองชนชาติอิสราเอลต่อจากซาอูล ท่านจึงเจิมดาวิดทันที

ใน 1 ซามูเอล 16:22 บอกว่า และซาอูลทรงส่งข่าวไปยังเจสซีว่า “จงอนุญาตให้ดาวิดรับราชการกับเรา เพราะเขาเป็นที่พอตาพอใจของเรา”

เวลานั้นดาวิดยังเป็นวัยรุ่นอยู่ แม้ว่าเป็นคนหนุ่ม พระเจ้าก็ทรงใช้เขาได้ ไม่เพียงแต่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าเท่านั้นแต่ยังเป็นที่พอใจของกษัตริย์ซาอูลอีกด้วย

ต่อมาอีกไม่นานดาวิดก็ได้มีโอกาสไปที่สนามรบระหว่างกองทัพอิสราเอลกับกองทัพของฟิลิเตีย (ดูใน 1 ซามูเอล 17:28) “ฝ่ายเอลีอัปพี่ชายหัวปีได้ยื่นคำดาวิดที่พูดกับชายคนนั้น (ทหารคนหนึ่ง) เอลีอัปก็โกรธดาวิดและกล่าวว่า เจ้าลงมาทำไม เจ้าทิ้งแกะไม้ที่ตัวที่ในถิ่นทุรกันดารไว้กับใคร ข้ารู้ถึงความทะเยอทะยานของเจ้า และความคิดชั่วของเจ้า เพราะเจ้าลงมาเพื่อจะดูเขารบกัน”

ผมอยากจะตั้งข้อสังเกตไว้ในพระคัมภีร์ตอนนี้ว่า นี่เป็นเรื่องที่สำคัญมากสำหรับครอบครัวคริสเตียนที่มีลูกเป็น “วัยรุ่น” เราจะเห็นว่า แม้เจสซีจะมีลูกชายทั้ง 8 คน แต่ก็ยังมีช่องว่างระหว่างวัย คือพวกพี่ชายเข้าใจผิดเกี่ยวกับการมาของดาวิด พวกเขาคิดว่า ดาวิดมาเพื่อจะดูเขารบกัน แต่ความจริงแล้วผู้เป็นพ่อได้ใช้ให้ดาวิดเอาเสบียงมาส่งให้พวกพี่ ๆ

ปัญหาใหญ่ของครอบครัวที่มีลูกเป็นวัยรุ่น ก็คือ ความไม่เข้าใจซึ่งกันและกันนับว่า เป็นเรื่องสำคัญครอบครัวยุคปัจจุบัน พ่อแม่ไม่เข้าใจปัญหาของลูก พี่ชายไม่เข้าใจปัญหาของน้องชาย (วัยรุ่น)

ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้ “วัยรุ่น ... วุ่นวาย”

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีพลังกำลังมากที่สุดถ้าจะไม่ให้พวกเขาทำอะไรเลยจะต้องทำวิธีไหน?

วัยรุ่นจะไม่มีวันวุ่นวายอย่างแน่นอนถ้ามีคนที่เขาเข้าใจเขา เพื่อจะเป็นการยืนยันความจริงข้อนี้ ผมจะอ้างจากหนังสือพิมพ์เป็นเรื่องเกิดขึ้นที่สถานีตำรวจแห่งหนึ่งวัยรุ่นวัย 19 ปีถูกจับดำเนินคดีในข้อหาทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนได้รับบาดเจ็บ

สารวัตรท่านหนึ่งเป็นผู้มีความสามารถพิเศษในการเข้าใจปัญหาในการเข้าใจปัญหาของคนหนุ่มเป็นอย่างดี เพราะรู้ว่าวัยรุ่นคนนี้ถูกจับบ่อยครั้ง ในหลายข้อหา แม้ว่าจะถูกปรับแต่ก็ไม่เคยเข็ดหลาบ

ดังนั้น สารวัตรจึงถามชายหนุ่มคนนี้ว่า “นี่น้องชาย พี่ถามจริง ๆ เอะเมื่อไหร่เธอจะเลิกเกร เลิกขึ้นโรงพักเสียที ทุกครั้งที่ถูกจับเธอก็บอกว่า เลิกแล้ว ๆ แต่ไม่ทีวันก็เห็นหน้าอีก ...เธอรู้ไหมว่า ทำผิดมาก ๆ ถึงจะโทษแค่ปรับก็ตาม แต่ประวัติมันเสีย ...” ชายหนุ่มนั่งนิ่งฟังสารวัตรพูด “เธอชอบขึ้นโรงพักเสียค่าปรับหรือยังไงนะ หรือว่าเธอมีปัญหาทางบ้าน พ่อที่จะเล่าให้พี่ฟังได้หรือเปล่าล่ะ?”

พ่อพูดถึงคำว่า “ทางบ้าน” ชายหนุ่มก็เอ่ยขึ้นมาทันทีว่า “ครับ ...ผมมีปัญหาทางบ้าน เพราะครั้งก่อน ๆ สารวัตรไม่เคยถามผมในเรื่องนี้เลย ผมจึงไม่กล้าเล่าให้ฟัง...”

วัยรุ่นคนนั้นเล่าต่อไปว่า “ทุกวันนี้ผมอยู่กับคุณปู่คุณย่า ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่คุณปู่คุณย่าของผมมีฐานะดีขึ้นเศรษฐกิจแต่ผมไม่มีความสุขเลย ถึงจะมีเงินใช้ก็จริงแต่ไม่เคยมีความสุข”

“แล้วทำไมเธออยู่กับพ่อแม่ล่ะ?” สารวัตรถาม

“พ่อของผมไม่มีอาชีพอะไร” วัยรุ่นตอบ “เอาแต่เล่นการพนันอย่างเดียว จนทรัพย์สินสมบัติที่ปู่ให้สูญไปหมด ปู่เอาผมกับน้องมาเลี้ยง แล้วห้ามไม่ให้พ่อมายุ่งเด็ดขาด ความจริงก็น่าจะดีอยู่หรอก ถ้าคุณปู่คุณย่าไม่เอาแต่จู้จี้ขี้บ่น คำพ่อกับแม่ให้ผมฟังทุก ๆ วัน พูดแล้วพูดอีกว่า ผมอย่าเอาเยี่ยงอย่างพ่อ ...ผมเองก็รู้สึกแล้วล่ะว่าพ่อไม่ดี ผมไม่เข้าข้างพ่อ และไม่เอาเยี่ยงอย่างแน่ แต่ผมก็ต้องทนฟังคำพูดพร่ำของ คุณปู่คุณย่าทุก ๆ วันจนเอือมระอาผมบอกตรง ๆ ว่า ผมโกรธ และรำคาญแต่ตอบไม่ได้ว่าโกรธใคร ผมยอมรับว่าความผิดมาแต่พ่อแม่ แต่ไม่อยากจะได้อินซ้า ๆ ซาก ๆ ผมสับสนในจิตใจและไม่มีความสุข

เลย มันหงุดหงิดเลยพาล มองคนอื่นในแง่ร้าย หากใครพูดผิดหูหน่อยก็ขี้ใจไม่อยู่ แล้วก็ทำร้ายร่างกาย เขา”

สารวัตรนั่งฟังอย่างตั้งใจ ผิดจากตำรวจอื่น ๆ ซึ่งมักจะไม่ว่าอย่างนี้ สารวัตรได้เดินเข้าไปโอบไหล่วัยรุ่นคนนี้แล้วบอกว่า “พี่เข้าใจ” พร้อมกับรับอาสาว่าจะไปพูดคุยเพื่อทำความเข้าใจกับคุณปู่คุณย่า ชายหนุ่มมีอาการดีขึ้น เขาตื่นตัวใจมากที่มีคนเข้าใจเขา นายตำรวจยังบอกอีกว่า “พี่ยินดีต้อนรับเสมอ หากว่าเธอต้องการที่จะปรึกษาหารือปัญหาเรื่องอะไรก็ได้ ขอเพียงอย่างเดียวคือ อย่ามาพบกับพี่ในฐานะของผู้ต้องหาเลย”

ชายหนุ่มรับฟังแล้วรอยยิ้มก็ปรากฏบนใบหน้า

พี่น้องคริสเตียนที่รัก ปัญหาแบบนี้ไม่ใช่เป็นเฉพาะวัยรุ่น แต่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับทุก ๆ วัย พวกเขาต้องการคนที่รับฟัง ต้องการคนที่เข้าใจ ต้องการคนที่เห็นอกเห็นใจเขา

ปัญหาสังคมในทุกวันนี้มีมากขึ้นเราทุกคนต่างพูดภาษาไทย แต่พูดกันไม่เข้าใจ มันเป็นเรื่องแปลกแต่จริง เหตุเพราะว่าเรามีหลายอย่างที่แตกต่างกัน เช่น ทักษะคิด ค่านิยม ทัศนคติ และพื้นฐานเบื้องหลังที่ไม่เหมือนกัน ทำให้เราพูดกันไม่ค่อยจะรู้เรื่อง

ให้เรากลับมาดูเรื่องของกษัตริย์ซาอูลกับดาวิด เวลานั้นดาวิดเป็นเพียงเด็กเลี้ยงแกะ แต่ 1 ซามูเอลบทที่ 18 ได้พาดหัวไว้เลยว่า “ซาอูลก็อิจฉาดาวิด” ทั้ง ๆ ที่ดาวิดได้ฆ่ายักษ์โกลิอัทซึ่งเป็นศัตรูของอิสราเอล แทนที่ซาอูลจะมีความชื่นชมยินดี กลับมีแต่ความอิจฉา

อยู่มาเมื่อดาวิดกลับจากฆ่าคนฟิลิสเตียมาที่บ้าน พวกผู้หญิงก็ออกมาจากหัวเมืองอิสราเอล ร้องเพลงและเต้นรำต้อนรับพระราชซาอูลด้วยระบำและเพลงรำริง และด้วยเครื่องดนตรีและเมื่อพวกผู้หญิงเต้นรำรำริงกันอยู่นั้นก็ขับร้องกันว่าซาอูลฆ่าคนเป็นพัน ๆ แต่ดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่น ๆ” (ข้อ 6 - 7)

“ซาอูลทรงกริ้วนัก คำที่ร้องกันนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์เลย พระองค์ตรัสว่า เขาสรรเสริญดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่น ๆ ส่วนเราเขาว่าฆ่าแต่เพียงพัน ๆ นอกจากราชอาณาจักรแล้ว ดาวิดจะได้อะไรอีกเล่า?” (ข้อ 9)

ความอิจฉาริษยาเกิดขึ้นในจิตใจของบุคคล บางครั้งเป็นสิ่งที่เราคาดคิดไม่ถึงเหมือนกัน แต่เป็นเรื่องสำคัญ บางทีความอิจฉาริษยาเกิดขึ้นในครอบครัวคริสเตียนด้วย มีพ่อแม่บางคนให้ความรักแก่ลูกไม่เท่ากัน การแสดงออกของพ่อแม่ก็นำให้เกิดปัญหา

พ่อแม่บางคนทำให้ลูกมีความรู้สึกในใจว่า “พ่อแม่ไม่รักเรา” หรือพ่อแม่รักลูกคนโน้นมากกว่าคนนี้ รักน้องมากกว่าพี่ เป็นต้น

ครอบครัวหนึ่งมีลูก 4 คน ลูกชายคนโตเรียนหนังสือผู้คนที่ 2 ไม่ได้ ครอบครัวนี้จึงเกิดปัญหา เพราะเหตุที่พ่อแม่ขาดความเข้าใจ และพูดในทำนองตำหนิติเตียนลูกชายคนโตอยู่ตลอดเวลาว่า “เรียนสู้น้องไม่ได้”

การได้ยินคำพูดนี้อยู่ทุกเมื่อเชิ้อวันทำให้ลูกชายคนโตเกิดความขมขื่นว่า พ่อแม่ไม่รักตน เอาแต่ตำหนิติเตียน ทั้ง ๆ ที่เขาได้พยายามเรียนอย่างเต็มความสามารถแล้ว แต่สมองของเขาไม่ดีเท่าน้องชาย จึงทำให้การเรียนด้อยกว่า

นี่เป็นเรื่องสำคัญมากที่พ่อแม่ผู้เป็นคริสเตียนจะต้องเข้าใจ ไม่ใช่เฉพาะพ่อแม่ที่มีลูกเป็นวัยรุ่นเท่านั้น แม้แต่คนที่มีลูกเล็ก ๆ ด้วย ถ้าหากว่าเราปฏิบัติต่อเขาอย่างไม่เท่าเทียมกัน จะด้วยเหตุหนึ่งประการใดก็ตาม เมื่อเด็กเหล่านี้โตขึ้นเป็นวัยรุ่นเขาจะก่อปัญหาอย่างแน่นอน เมื่อเขาคิดและรู้สึกรู้ว่าพ่อแม่ไม่รักเขา ไม่เข้าใจเขา เขาก็จะเกลียดเปิดเบี่ยงไปจากบ้านหันไปคบเพื่อนที่ไม่ดี ทดลองยาเสพติด และกลายเป็นตัวก่อแค้นและทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง

ท่านที่เป็นพ่อแม่อย่าคิดว่าเรื่องนี้ไม่จำเป็นเพราะเด็กเล็ก ๆ ยังไม่รู้เรื่อง ความจริง ก็คือ ตามหลักวิชาการแล้ว เด็กรู้เรื่องตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา เมื่อเขาเติบโตขึ้นเขาจะเปิดรับทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่แวดล้อมทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดี

ฉะนั้น เป้าหมายของเราในฐานะผู้ใหญ่ที่เป็นพ่อแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย พี่ ป้า น้า อา สิ่งที่เราแสดงออกไม่ว่าจะเป็นทัศนคติ ค่านิยม รสนิยม อุดมคติ ที่ปรากฏในชีวิตของเราแต่ละวันจะถูกถ่ายทอดไปยังลูกหลาน พวกเขาจะค่อยซึมซับทีละเล็กทีละน้อย

ถ้าหากว่าพ่อแม่เป็นคนรักพระเจ้าและเกรงกลัวพระองค์ไม่ต้องสงสัยว่า ลูก ๆ ของเขาย่อมจะรักและเชื่อฟังพระเจ้าด้วย

“มีทรัพย์น้อย แต่มีความยำเกรงพระเจ้า ก็ดีกว่ามีคลังทรัพย์ใหญ่ แต่มีความลำบากอยู่ด้วย” (สุภาษิต 15:16)

คนส่วนใหญ่ในปัจจุบันถือว่า “เงินคือพระเจ้า” แม้แต่ในครอบครัวคริสเตียนบางครอบครัวก็ยึดคตินี้เช่นกัน เราจึงไม่แตกต่างไปจากชาวโลก

คริสเตียนที่มีลูกและบอกว่า “ไม่มีเวลาสำหรับลูก” คำพูดเช่นนี้เท่ากับเป็น “อาชญากร” (คนที่ฆ่าลูก) ถ้าท่านไม่พร้อมที่จะมีเวลาให้แก่ลูก ก็อย่าเพิ่งมีลูกเพราะลูกทุกคนต้องการเวลาของพ่อแม่ เขาไม่ต้องการวัตถุสิ่งของเงินทอง หรือทรัพย์สมบัติใด ๆ แต่เขาต้องการความรักความอบอุ่น และความใกล้ชิดสนิทสนมของพ่อแม่ เหมือนดังที่ได้กล่าวมาแล้ววัยรุ่นคนนั้นแม้ว่าจะเป็นถึงลูกเศรษฐีแต่ก็มีความทุกข์ และปัญหา เพราะพ่อแม่ไม่รู้ว่าลูกต้องการอะไร

ลูก ๆ ต้องการความรักความอบอุ่นจากครอบครัว พ่อแม่จะต้องใช้เวลาแก่ลูกมากที่สุดเท่าที่จะ
มากได้ อย่าบอกว่าท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่ลูก มีเงินให้ใช้มีรถให้ขี่ มีบ้านให้อยู่ มีอะไรต่อมิอะไรที่
เพียงแต่ลูกจะเอ่ยปาก พ่อแม่ก็จะหามาให้ได้ แต่... ยกเว้นเรื่องเวลาและความรัก

เป็นคนยากจนแต่ขำเกรงพระเจ้า ก็ดีกว่าเป็นคนร่ำรวยแต่ต้องทนทุกข์ทรมานสิ่งที่ครอบครัวค
ริสเตียนต้องการไม่ใช่ความร่ำรวย หากแต่เป็นความเกรงกลัวพระเจ้า คติของผู้ที่เชื่อควรจะอยู่ในพระ
ธรรมสุภาษิต 30:7-9

“อย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวาจนะของพระเจ้า เกรงว่าพระองค์จะทรงขานบ้าและเขาเห็นว่าเจ้า
มุสา ข้าพระองค์ขอสองสิ่งจากพระองค์ ขออย่าทรงปฏิเสธที่จะให้ข้าพระองค์ก่อนตาย ขอให้ความมุสา
และความเท็จห่างไกลจากข้าพระองค์ ขออย่าประทานความยากจนหรือความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ ขอ
ทรงเลี้ยงข้าพระองค์ด้วยอาหารที่พอดีแก่ข้าพระองค์เกรงว่าเมื่อข้าพระองค์อิ่มและปฏิเสธพระองค์ แล้ว
พูดว่าพระเจ้าเป็นผู้ใดเล่าหรือเกรงว่าเมื่อข้าพระองค์จะยากจนลงและขโมยกระทำให้พระนามของพระ
เจ้าของข้าพระองค์เป็นมลทิน”

นี่เป็นคำอธิษฐานของพวกเราทั้งหลายที่เป็นคริสเตียนด้วย เราควรเชื่อฟังไว้วางใจพระเจ้า
โดยพูดต่อพระองค์ว่า “อย่าให้ผม/ดิฉันร่ำรวยเป็นเศรษฐี เพราะเกรงว่าจะลืมพระเจ้า” และอธิษฐานอีก
ว่า “ขออย่าให้ผม/ดิฉันยากจนถึงขนาดไม่มีอะไรจะกิน เพราะเกรงว่าเมื่อไม่มีกินจะไปขโมยของ ๆ คน
อื่น ทำให้พระเจ้าอับอายขายหน้า แต่ขอทรงเลี้ยงข้าพระองค์ด้วยอาหารที่พอดีแก่ข้าพระองค์”

เราพึงระลึกเสมอว่า พระเจ้าทรงไว้ซึ่งพระปัญญา ได้ทรงสังเกตดูชีวิตของบางคนและเห็นว่า
คนนี้สมควรที่จะร่ำรวยเพราะเขาเป็นคนที่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าเขาได้เงินมากเท่าใดเขาก็ยิ่งถวายแด่
พระองค์มากเท่านั้น

เรารู้อยู่แล้วว่า พระราชกิจของพระเจ้าในโลกนี้ ต้องใช้เงินจำนวนมากดำเนินการพระเจ้าไม่ได้เอา
เงินในสกุลแล้วโยนลงมาจากท้องฟ้า แต่พระองค์ทรงใช้วิธีให้งานดำเนินไป โดยผ่านทางกระเป๋าของคริส
เตียนที่รักและซื่อสัตย์ต่อพระองค์ ผมเชื่อว่า พระเจ้าจะให้คริสเตียนบางคนร่ำรวย ถ้าคนนั้นรักและ
ซื่อสัตย์ต่อพระองค์อย่างแท้จริง เขาไม่มีวันที่จะยากจนลง

ถ้าพ่อแม่ดำเนินชีวิตเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ลูก ๆ เป็นคนที่รักพระเจ้า ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ ไม่เป็น
คนที่เห็นแก่เงิน มีเวลาสำหรับครอบครัว มีเวลาสำหรับลูก ๆ เชื่อแน่ว่า “วัยรุ่นจะไม่วุ่นวาย ถ้าพ่อแม่
ดำเนินชีวิตตามคำสอนของพระคริสตธรรมคัมภีร์

ที่มา : พระคริสตธรรมประทีป สหกิจคริสเตียนแห่งประเทศไทย, ปีที่ 50 ฉบับที่ 266 มกราคม – กุมภาพันธ์
1999, หน้า 62-64.